

Příběhy schované v žule

aneb

Vyprávění o volarských božích mukách

Roman Kozák

ROMAN KOZÁK

Příběhy schované v žule

aneb

Vyprávění o volarských božích mukách

(půldruhého tuctu let poté)

Volary 2013

Vydalo
Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks

Tolarova 355, Volary
jako e-knihu No. 2 v roce 2013
(pouze elektronické vydání)
Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik
www.tvorbaeknih.cz
DATABOOK.CZ

Copyright © Roman Kozák, 1995, 2013
Fotografie a perokresby © Roman Kozák, 2013
Odpovědný redaktor: Petr Čmerda

ISBN 978-80-87741-03-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-87741-04-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-87741-05-4 (Formát MobiPocket)

VYDÁNÍ TÉTO KNIHY PODPOŘILI:

RESTAURACE
VODNÍK

VODNÍK
VÝLETNÍ RESTAURACE

PRIVÁTNÍ AKCE SVATBY, DĚTSKÉ PÁRTY

menu a program dle přání

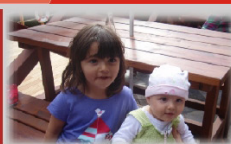

**SVATBY : ODDÁVÁNÍ PŘÍMO
NA VODNÍKU!**

SVATEBNÍ HOSTINA

DĚTSKÉ PÁRTY

dětské hřiště
jízda na loďce

Otevírací doba

Po - Čt	11.00 - 22.00
Pá - So	11.00 - 23.00
Ne	11.00 - 22.00

Reservace privátních akcí na telefoním čísle +420 602 499 122.

www.restaurace-vodnik.cz

P
ristorante
Prachatice

V
ristorante
Vimperk

Husova 106, 38301 Prachatice
tel.: + 420 388 316 950

Pivovarská 88, 385 01 Vimperk
tel.: + 420 388 412 059

SKÝ RESTAURANT
ITALSKÝ RESTAURANT

**Pizzeria
MARCO**

www.pizzeria-marco.cz

PROLOG...

Zastavení u božích muk půldruhého tuctu let poté

Na Šumavu mě vynesla zatáčka, do Volar bludná výhybka. Poznával jsem zdejší končiny po svých, věrnou družkou mi byla pomstychtivá Ukrajina, socialistický velociped nikoliv nepodobný rozpadajícímu se mučidlu.

Je snadné podlehnout drsné něze horských luk, mlžným závojem rašelinišť nebo vlhkému přítmi lesa. Jenže pokaždé tam někde v rohu ční kamenný taras, všude tam v hromadě šutrů zahlédneš ostění s panty – a to prasklé koryto sem taky nespadlo z nebe. V záři volarského podzimu nejvíc svítí červeně zplanělého třešňového sadu, stejně jako kouzlo hřibů vždy přehluší vůně máty z dávné zahrádky. Pustíš-li se napříč lukami mapou nepolíben a k turistickým značkám slepý, jen tak nazdařbůh, snadno tady objevíš poklady, o jakých jsi vždy jen četl. Lesem tu prochází Kryštof Kolumbus, okolo na kole projíždí Vasco da Gama a z motoráku zrovna vystoupuje Fernao Magalhaes. Jo, jako bych přistál na břehu volarského ostrova. Příboj jehličí a vlny mlh, zrádné proudy lesního šera a žraloci od PéEs. Objevoval jsem si pro sebe wallernský kráter i s jeho zaniklou civilizací.

Boží muka tu postávala porůznu v nejrůznějších koutech a trvalo mi víc jak dva roky, než jsem dohledal všechna, která jsem kdy zahlédl, nebo o nichž jsem se doslechl. Letopočty a iniciály vtesané do jejich žulových těl se mi zdály být dobrými zachytnými body v Moři zapomnění. Zdokumentoval jsem je a přidal k nim příběhy, které se nestaly, leč mohly stát. Nakladatelství Jelmo dr. Václava Nováka pak v pětadevadesátém roce dalo vzniknout útlé šedé knížce Příběhy schované v žule. A pak už žila volarská boží muka svým životem. Za hranicí volarské kotliny

jsem leckde potkával další kamenné památníky, přátelé a známí mě s potěšením zásobovali informacemi a snímky na toto téma, přehled božích muk posloužil jako základ soupisu památek tohoto typu (návesní a výklenkové kaple, boží muka, kříže a křížky) na Volarsku. V těch předinternetových dobách se ozývali podobní nadšenci hledající smírčí kříže a drobné sakrální památky. Mnohá boží muka začala být zdobena, drobně opravována, obnoveno bylo několik křížků.

Vzpomínám, jak jsem původně hledal vydavatele zmíněné knížky a zamířil na správu Národního parku. Byli na mě milí, pozitivním deviantem mě označili, avšak ještěrkám, pavoukům a plísním dávali tehdy přednost. Po deseti letech ale i tam docvaklo – a nebylo příjemnějších setkání nežli těch, kdy jsme potkávali študáky od krumlovské sv. Anežky, jak renovují kříže a křížky na Světých Horách, u Cazova, u Žlebů, na Krásné Hoře a ledaskde jinde.

Ale zpátky do Volar! Vydavatel Václav Novák a Hanka Soukupová z budějckého rozhlasu k nám zase jednou přijeli na návštěvu za božími muky, jenže psi počasí nás nepustilo dál než na Kalváрку. Abych ukojil zvědavost návštěvníků, ukázal jsem aspoň na pravidelný kámen zanořený do náspu aleje nad pivovarem. Hance s Vaškem to nedalo, vrhli se na něj, doslova holýma rukama trhali drny a hrabali hlínu – aby na světlo boží vydobyli dřik dalších božích muk, tentokrát dokonce s reliéfem srdce, monogramem AR a datem 1861. Když pak slezlo listí, našli jsme poblíž v křoví i podstavec.

V paměti mám rok 2001. To kdosi ukradl boží muka za mlynářovickou hájenkou a na podzim pak zmizela i boží muka z pivovarské aleje. Napsal jsem do místních novin s trochou vzteku a pohrůžkou, že nekale získané věci dokáží takovéto zlo a smůlu i přenášet. Popravdě nevím, kdo si oné zimy zlomil nohu nebo komu nabourali auto, každopádně na jaře, jen co oschly cesty, se boží muka do aleje vrátila. A jakoby náhradou za ta ztracená od hájenky jsme za střelnicí jižně od Volar našli nová, dosud vegetací skrytá a v mapách neuváděná boží muka! Jsou jiná než ta ostatní, neboť věrně napodobují tvar kapliček křížové cesty na Kamenáči.

A to už se dostáváme do let, kdy došlo na záchranu výklenkových kaplí na Štégrovce a u Cudrovic, kdy se začala rekonstruovat volarská křížová cesta, kdy nad Starým městem byl vztyčen kamenný kruh, kdy jsme našli ztracenou Kamennou hlavu, kdy... - ale to už je jiné povídání. Třeba povídání o Volarech kamenných anebo o tom, že o boží muka, kapličky a křížky se dávno už nezajímají pouze podivíni.

Roman Kozák, Volary 2012

„Maruščina“ boži muka

Z hrnku dobrého čaje stoupá voňavý kouř a já se musím hned zpočátku k něčemu přiznat. Totiž nikoliv volarská, ale mlynářovická boží muka byla těmi prvními, do nichž jsem se zakoukal a kvůli kterým jsem poprvé sešel z cesty do mokré louky.

Nápis Ave Maria vytesaný do jejich žulového těla byl natolik výrazný a mé pozdější líčení natolik nadšené, že přítel beze slova odložil rozečtenou knihu a okamžitě se se mnou odebral do Mlynářovic.

Tam mi naskočila kopřivka a mé sebevědomí bylo to tam – zmíněný nápis nikde! Oba jsme ohmatávali studenou žulu a pokoušeli se najít byť jen jedinou literu, leč marně. Byl jsem zmaten. „Kdyby byl alespoň čtvrtek!“ říkal jsem si, neboť jsem už od Josefa Váchala věděl, že právě čtvrtek je dnem, kdy se na Šumavě dějí čáry a kouzla. Jenže byla sobota, ztrácející se mlha slibovala jasný den a nám nezbylo než pokračovat v cestě.

Pozdě odpoledne jsme se stejnou cestou vraceli. Slunce se už už schovávalo za vrchol Bobíku a zeleň stromů přecházela v černavý chlad. Málokdy spadnou dva velocipedisté ze svých strojů najednou, aniž by příčinou byla jejich vzájemná srážka. Tehdy se to mně a mému společníkovi stalo. Z louky se na nás – a nám – smála boží muka, jimž na prsou do daleka svítil hledaný nápis.

Nevím, jak dlouho jsme tam u nich klečeli, než jsme přišli na to, že litery jsou vytesány tak, že jsou patrné jen při určitém úhlu dopadajících slunečních paprsků.

To se mi prosím přihodilo ve dne, v sobotu a za přítomnosti svědka. Už víte, proč od té doby kolem žádných božích muk neprojdou bez povšimnutí, proč je dokonce hledám a proč se k nim tolikrát vracím? A už víte, proč k těm mlynářovickým nechodím ve čtvrtek? Kdo ví, co vše by mě tam mohlo potkat!

Na vlhkých loukách za městem je rozblatouchováno a v jedněch božích mukách se objevil svazek prvních letošních květů, neuměle zastrčených

do sklenky od marmelády. Ano, jen nejobyčejnější vázička s drobnou květinou oživuje kamenné tělo oněch božích muk. Malované obrázky z jejich výklenků dávno zmizely. Ještě tak se dá v některých najít kus rezavého plechu. Křížky jsou povětšinou zuráženy a po dvířkách zbyly jen panty a někdy ani ty ne. Boží muka zarůstají křovím a lišejníky zvolna pokrývají chladnou žulu.

V okolním uspěchaném životaběhu se ztrácejí nejen dávné zápisy o vzniku těch či oněch božích muk, ale i fantazií a časem pozměněná vyprávění o těchto kamenných dílkách.

Až zase někdy budete mít chuť či potřebu vyjít z domu někam ven, za město, zkuste se nechat vést cestou necestou od jedněch božích muk ke druhým. Nestyďte se usednout do trávy naproti božím mukám nebo se opřít zády o jejich drsný kámen. Není snad zdejší kraj vlastně velikou loukou, tisknoucí se k hradbě okolních vrchů?

Zkuste si představit, kolik zvratů a změn, pomalých i náhlých, a kolik osudů, častěji smutných než veselých, kolem každých božích muk prošlo. Ve srovnání s tím se vaše trable stanou – možná – malichernými, a vy se zamyslíte nad tím, proč si dal někdo takovou práci s tím, aby vztyčil kamennou vzpomínku, a proč tak učinil právě tady.

Neuspokojí-li vás vaše představy, které donesl vítr, které přivanula vůně trávy nebo které ve vás vyvolal pohled na shluk dřevěných dvorců v kotlině před vámi, pak jim zkuste napomoci touto knížkou. Přiznávám, že ne všechny údaje uvedené v příbězích lze doložit. Ovšem stejně tak tomu je například i s knihou starých českých pověstí sepsanou jistým panem Jiráskem. Nikdo neví, co je v pověstech o praotci Čechovi, Horymírovi či spících rytířích ještě pravda a co již fantazie. Neexistuje žádný historický důkaz; máme jen Říp, Vyšehrad a Blaník.

A boží muka.

„Maruščina“ boží muka

To hlavní o nich bylo řečeno již v úvodu tohoto spisku. Ano, to ona svým záhadným nápisem dala popud k jeho sepsání. V přezdívce je jistá důvěrnosti vyjádření drobnosti dotyčných božích muk. Vypadají tak malá... Neměří ani půldruhého metru, což znamená, že jsou ze všech božích muk opravdu těmi nejmenšími. V létě bývají ve vysoké trávě skoro utopena.

Původně prý stávala vlevo od cesty, která vede z Mlynářovic do Krejčovic. Při obnově silnice koncem šedesátých let je cestáři přesadili na druhou stranu. Poškození (vyštípnutý kus žuly na čele horní části) pochází patrně z té doby.

„Maruščina“ boží muka stojí pár kroků za plotem pozemku patřícího k č. p. 20. Osada Mlynářovice dnes patří pod město Volary, ale v době jejich vzniku tomu tak nebylo. Jenže jak jsem už řekl, právě ta mlynařovická boží muka byla těmi prvními, která... Ale to už bych se opakoval. Zato opakovaný pohled na ně vám může přinést pěkné překvapení. I o tom byla v úvodu zmínka, ale historii vzniku tohoto úkazu jsem si nechal až na teď.

Bobík čněl vysoko nad údolím Milešického potoka a obzor nad ním se zatahoval hradbou mračen. Bouře se blížila a síla nedalekého hřmění dávala tušit, že to nebude obyčejná bouře.

Róze a Jáchymovi blížící se hřmění nevadilo. Seděli ve stráni pod cestou, po níž se chodilo z Mlynářovic do Krejčovic. V případě mladé

dvojice spíše naopak, z Krejčovic do Mlynářovic, neboť odtud docházel hoch za dívkou. Róza opírala hlavu o Jáchymovo rameno a mladý kameník hladil její dlouhé vlasy. Scházeli se spolu už půl roku a jejich lásku dosud žádná bouřka nenarušila.

„A ani tahle nás nerozdělí“ ukázal Jáchym na zčernalou oblohu. Róza pohlédla vzhůru a přehodila si šátek přes ramena. „Nerada, Jáchyme, ale musíme domů. Oba. Podívej!“ řekla varovně. Vrchol Bobíku už zmizel v černých mračnech.

„Ochránil bych tě i před hromem,“ řekl mládenec, ale to už se mu dívka vyvlékla z objetí a rozběhla se do stráně. „Zítra přijdu zas,“ volal za ní Jáchym, narazil si klobouk a vydal se ke Krejčovicím.

Nebe se ztratilo. Provazce deště měnily cestu v potok a Jáchym byl ve chvíli mokrý skrz naskrz. Spěchal k chalupám v údolí a voda se na něho valila ze všech stran. Blesky prosvětlovaly údolí namodralým svitem, a snad proto Jáchyma nijak nepřekvapila zlatavá záře nad cestou.

Zarazil až tehdy, když světlo hned nezmizelo a dál viselo jako velká oslnivá koule pár sáhů nad zemí. Chlapci se zdálo, že uprostřed záře vidí nezřetelný obrys postavy ve splývavém rouchu.

Přeběhl lávku zalévanou vlnami potoka, když zaslechl hlas volající jeho jméno. Klidný, jakoby ženský hlas přicházel z hůry a mladý kameník si uvědomil, že ačkoliv bouře neustává, na něho neprší. „Co to je? Kdo jsi a proč mě voláš?“ zvolal vzhůru. Ale jeho otázka ještě ani nedozněla a jen pár kroků před ním se na cestu sesula část svahu narušeného vodou.

„To má být odpověď?“ zvolal hoch do rachotu bouře. Nechal hlas hlasem a na skutečnou odpověď nečekal. Oklikou doběhl domů, kde rodina seděla ve velké světnici, a všichni naslouchali řádění bouře.

„Kde‘s běhal, janku!“ pustil se do hocha otec. „To‘s neviděl, jaký čas se žene?“

„Jak by mohl, když má oči jen pro tu svou Rózu?“ ozval se z kouta Jáchymův mladší bratr.

Hoch si mlčky ždímal košili. Sám znal několik lidí z okolí, kteří promokli tak, že dostali zápal plic. A starý Andreas? Toho zabil blesk uprostřed louky i s párem volů.

Jáchym si navlékl suché punčochy a pozoroval matku, jak zapaluje další svíčky, aby ochránily obydlí proti bleskům. Bouře sezavěsila nad údolí. Jáchym také vzal jednu hromničku a postavil ji do okna. Po nikterak krátkém čase to byl právě on, kdo ohlásil slábnutí deště a pak i duhu.

„Vidíte ji? Bouře už ztrácí na síle.“ Děti se nahrnuly k oknům, aby pak všechny udiveně pohlédly na Jáchyma. „Kde vidíš jakou duhu? My nic nevidíme.“

„Přece támhle,“ ukazoval Jáchym rukou. „Klene se zrovna nad Mlynářovicemi.“ Ale všichni jen nechápavě kroutili hlavou.

„Kdoví koho vidíš? Když jsi neviděl blížící se bouři, tak jak teď můžeš vidět duhu?“ rýpl si do Jáchyma jeho bratr.

Otec byl také zvědav. Od okna se odvrátil se zamručením: „Děláš si z nás hloupé žerty, Jáchyme.“

„Nedělám, otče,“ hájil se hoch. „Vidím duhu a je hezčí než kdykoliv jindy!“

„Tak dost, chlapče!“ přerušil Jáchyma rázně otec. „Jestli máš nějaké vidiny, tak za to může buď horečka nebo... ehm,“ odkašlal si a pak se se otázal: „...nesedí náhodou na tom duhovém oblouku tvá Róza?“

Jáchym se chytil za hlavu: „Róza!“ Vskočil do dřeváků a vyběhl ven. Děšť opouštěl údolí a oblouk duhy se skláněl k zemi v místech, kde se Jáchym s Rózou rozloučil.

Hoch vyběhl na temeno kopce. Mlýnářovice měl na dohled. U cesty zahlédl cosi bílého a vzápětí poklekl u Rózina nehybného těla!

„Rózo! Rózinko! Co je s tebou?“ odhrnoval Jáchym dívce zmáčené vlasy z bledého obličej. Sevřel ji do náruče a z dívčiny rtů vyšel sotva slyšitelný vzdech.

Zakrátko ležela dívka ve své posteli a rodiče i všichni sourozenci se kolem ní točili. Avšak Róza, stále zpola v mráкотách, vnímala jen svého Jáchyma.

„Blesk sjel do země jen pár desítek kroků přede mnou. Pak se mi zjevila Panna Maria,“ šeptala dívka.

„Našel jsem tě v mdlobách; kdoví, co se ti zdálo? Mělas nějaké vidiny.“ uklidňoval ji Jáchym, ale při posledním slově si uvědomil, co zažil a viděl on sám.

„Viděla jsem Pannu Marii a prosila jsem ji, ať tě přivede zpět,“ vyprávěla dívka a stiskla Jáchymovi ruku. „Měli bychom jí poděkovat. Kdyby jí nebylo, tak bychom my dva... teď tady...“

„...spolu nebyli,“ sevřel ji hoch v náručí.

Kameník Jáchym Rózinu prosbu splnil. Když se dívka docela uzdravila a poprvé vyšla ven, zavedl ji tam, kde v trávě u cesty stála kamenná boží muka.

„Pěkná práce, Jáchyme,“ pochválila dílo jeho milá. „Co říkáš: uděláme je něčím jiná, nějak výjimečná?“

„Už se stalo!“ napřímil se hoch. „Jen počkej, až k nim přijdeš v jinou dobu!“ chlubil „Vytesal jsem na ně pozdravení Panně Marii, ale tak, že ho sotva nahmatáš. Nápis je vidět jen v dobu kdy jsem já viděl zjevení Panny Marie a duhu, která mě dovedla k tobě! Myslím, že se mi povedl mistrovský kus!“

„Dobrá, ty můj mistře,“ usmála se Róza. „Já jsem teď jenom zvědava, jak mistrovsky mě představíš svým rodičům.“

Jáchym vzdychl a zvedl oči k vrcholu Bobíku, přestože moc dobře věděl, že v tomhle mu ani sám vládce kraje nepomůže.

*Boží muka
„v poli za Šyplovým dvorem“*

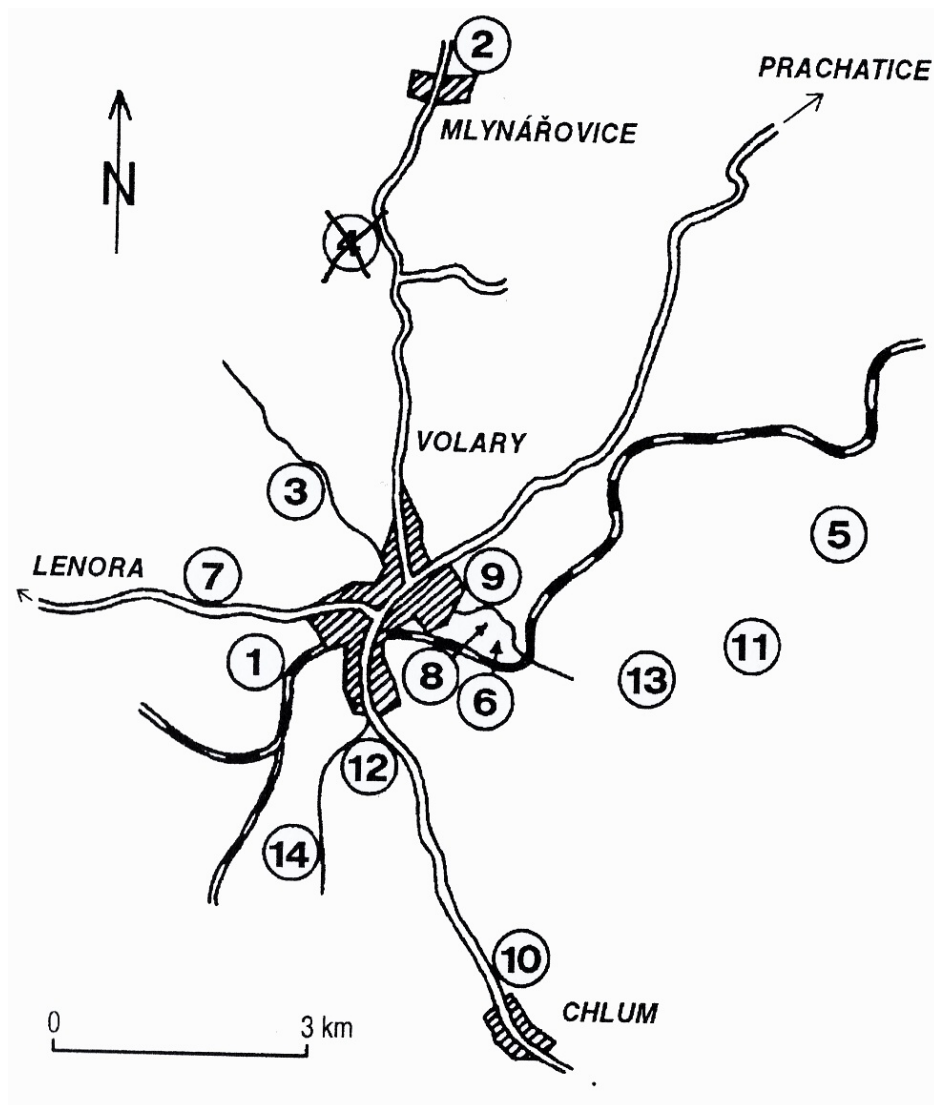
Boží muka „v poli za Sipplovým dvorem“

Skutečnost, že boží muka v poli mezi Sipplovým a Brixovým dvorem stojí, je pro mne ne dosti pochopitelná. „Co jste, soudruzi, co jste dělali, že jste při orání, mezi rozorání, tahle nechali?“ naskakuje mi nota na patro. Jak to, že se sovětské a enderácké kombajny, vládcí scelených lánů, musely pětiletku co pětiletku vyhýbat jakémusi pánbičkářskému šutru?

Je to div. Není to zázrak? Vezmeme-li v úvahu tritolem odstřelené kostely v nedalekých obcích, je to přinejmenším paradox. A paradoxem č. 2 je skutečnost, že ještě v létě 1990 jsem pořídil snímky těchto božích muk i s kamenným jablkem a kovovým křížkem. S tajícím sněhem však zmizely jak křížek, tak jablko. Kolem kdysi vedla cesta, po níž dnes není ani památky. Boží muka jsou bez jakýchkoliv ozdob. Stojí si pěkně čelem k jihu, vyhřívají se celé dny na sluníčku, čelí šumavskému větru a ční z lánu jako... - jako boží muka z prostředka pole. Hezčí přirovnání neznám.

V Sipplově dvoře žili manželé, leč dětí se ne a ne dočkat. Žena hledala pomoc a radu všude, kde se jen dalo. Po létech zoufání jí kdosi poradil, ať o úplňkové půlnoci zasadí jabloň. Jestli se strom uchyty, narodí se jí dítě.

Žena zasadila pláňku v poli tam, kde nešíroká pěšina dělila jejich louky od sousedových. Denně chodila ke stromku a svěřovala se mu se svou touhou dočkat se dítěte. Ale jabluňka nepřekala první šumavskou

Boží muka: 1 - v poli za Sipplovým dvorem, 2 - Maruščina, 3 - pod Jedlovou horou, 4 - za mlynářovickou hájenkou, 5 - u Magdaleny, 6 - u viaduktu, 7 - u Stögrovy Hutě, 8 - na Mlýnské, 9 - u Pročků, 10 - u Chlumu, 11 - na Sněžné, 12 - u březovky, 13 - u vo-
dojemů, 14 - na kameni

O autorovi:

O autorovi: **Roman Kozák**, nar. 18. září 1965 v Podbořanech, od r. 1988 žije v šumavských Volarech. Profesí výpravčí, člen Stifterova pošumavského železničního spolku, v okolí šumavských lokálek znám též jako nástěnkář, velocipedista, houbař, fotograf, obřadník, čtenář, recesista a hledač zapomenutých časů. etc. Jeho velkým koníčkem je putování po šumných krajích (nejen šumavských).

Bibliografie:

<http://romankozak.vesele.info/>

- Pohádky ze šumavských lokálék
 - Srdce Vltavy
 - Příběhy schované v žule
- Karel Čapek a Černý Kříž aneb Čas dlouhý, čas šumící
- Neznámá válka pod Boubínem aneb Místo činu: Volary, Deutschböhmen, 1918
 - Hotelový sluha u každého vlaku
- Nové Údolí aneb Vyprávění nejen o kolejích přes hranici
 - Volary 130 let městem
- Další pohádky ze šumavských lokálék
 - Volarsko – edice Zmizelé Čechy
 - Volary, vlídná tvář Šumavy
 - Pasov, zpáteční
 - Šumavské romance
 - Nositelé Jízdního řádu

NAKLADATELSTVÍ PETR ČMERDA – DRIFTBOOKS

- * E-KNIHY
- * AUDIOKNIHY
- * SELF-PUBLISHING
- * E-PREZENTACE

WWW.DRIFTBOOKS.EU

Připravujeme:

Pavel Brycz – Mé ztracené město

Novela nositele Státní ceny za literaturu za úspěšný román „Patriarchátu dávno zašla sláva“ se odehrává převážně v hornickém Mostu, v době, kdy postupně odstřelované město sloužilo jako kulisa v mnoha válečných filmech. A mladé umírající vojáky hráli zdejší studenti. Jednoho z nich, jeho hledání lásky, přátelství i místa v životě, sledujeme od dětství až na pražskou FAMU. Novelu zaplňují i další postavy a postavičky – matka hrdinova kamaráda s nenasytnou touhou po mužích, stárnoucí herečka, milující se jako Roxana i paní Bovaryová nebo hrdinův otec, který vede donkichotský souboj s komunisty...

Sledujte naše stránky www.driftbooks.eu

Ukázka z knihy Pavla Brycze: Mé ztracené město

I.

Když mojí matce odešla plodová voda, rychle se osprchovala, pořád při tom mrkala na náramkové hodinky Prim, aby vše stihla a já se nenarodil do vany, ale protože je neměla vodotěsné, tak se jí ručičky zastavily, a přestože jimi mrskala jak divá, už se nerozešly.

Oblékla si pak volné šaty a pospíchala na tramvaj, pořád ten samý čas, strašlivá délka čekání, když nevěděla, kdo přiřídí dřív, jestli stará červená tramvaj s dřevěnými sedačkami potaženými koženkou, anebo Já.

Tramvaj to naštěstí stihla, takže moje nastávající maminka nastoupila, lidi asi jeli do práce, anebo naopak brali z práce roha, že jich byla taková strašná fůra, já ale nebyl černý pasažér, to tedy vůbec ne, máti si koupila lístek už raději dopředu a já nebyl narozený a děti do šesti let měly jízdu zdarma.

Matka se pak pověsila na madlo, rád bych to viděl, ale maminka mě nenechala vypadnout na ošklivou ošlapanou podlahu tramvaje na pupeční šňůře jak na bungee, a stála se svým vystouplým životem povznesená jak vzducholod' Zeppelin nad kyselými ksichty lidí, kteří jeli do arbeits, anebo z něj naopak prchali, tvářili se pekelně nezúčastněně a zarytě koukali z oken, jako by zrovna tehdy bylo otázkou života a smrti hledět do stoky plné starých kočárků, pneumatik a odpadků, již tramvaj za hrkání mýjela a v níž plavala hejna těch nejvypasenějších krys.

Konečně tramvaj projela kolem několika obrovitých secesních budov, vyšplhala se ulicí plnou umouněných cikánských dětí, které šutráky bombardovaly nosy nalepené na sklech tramvaje, a zastavila u nemocnice.

A maminka vystoupila, nebo byla spíš vynesena proudem těch oproti mně pekelně starých a sešlých lidí, v očích měli pořád ještě ty krysí čumáčky, co spočítali ve stoce, jež se jmenovala Běla, ale byla černá jak starý škrpál, a ti pasažéři byli fakticky chyceni smrtí a stářím, hnilobou

Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks
Tolarova 355, Volary
jako e-BOOK No. 2 v roce 2013
(pouze elektronické vydání)
Copyright © Roman Kozák, 1995, 2013
Fotografie a perokresby © Roman Kozák, 2013

konverze do elektronických formátů Lukáš Vik
<http://tvorbaeknih.cz>